

Sygn. akt XVII AmE 54/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: protokolant sądowy Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania Zakładów (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. (dawniej Elektrociepłownia (...) sp. z o.o.)

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o ustalenie opłaty z tytułu koncesji

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 18 listopada 2016 r. nr (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od Zakładów (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 54/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) decyzją z dnia 18 listopada 2016 r., nr (...), na podstawie art. 34 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059, z późn. zm., dalej: Pe) oraz w zw. z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w zw. z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r., Nr 60, poz. 387, z późn. zm., dalej: Rozporządzenie w sprawie opłat) oraz w zw. z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613, z późn. zm.), **po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej ustalił** dla Zakładów (...) S.A. **K. (d. Elektrociepłownia (...) sp. z o.o.)**, (dalej: (...), powód) opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie **Przesyłanie lub dystrybucja ciepła**, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia **10/05/2011**, znak: (...) na kwotę **1 609 zł**.

Zakłady (...) S.A. z siedzibą w K. w złożonym odwołaniu zaskarżyły decyzję Prezesa URE w całości, wnosząc o jej uchylenie i umorzenie postępowania w sprawie.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1/ błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym ustaleniu, że powódka, której decyzją z dnia 10.05.2011 r. udzielono koncesji w zakresie przesyłania i dystrybucje ciepła na okres od dnia 16.12.2011 r. do dnia 16.12.2026 r. nie wniosła corocznej opłaty do budżetu państwa i zachodzi potrzeba wydania decyzji obliczającej taką opłatę w wysokości 1 609 zł, co miało wpływ na wynik sprawy, gdyż prawidłowe ustalenia faktyczne prowadzą do wniosku przeciwnego, że wymagana opłata coroczna została uiszczona z tytułu udzielania tej koncesji,

2/ naruszenia przepisów prawa materialnego to jest art. 34 ust 1 ustawy - Prawo energetyczne poprzez błędną wykładnię tego przepisu skutkującą błędnym jego zastosowaniem poprzez wydania decyzji obliczającej powódce opłatę w wysokości 1 609 zł,

3/ naruszenia przepisów prawa materialnego to jest § 4 ust. 3 w zw. § 6 ust. 4 rozporządzenia z dnia 5 maja 1998 r. Rady Ministrów w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. Nr 60, poz. 387 ze zm.) poprzez zastosowanie tych przepisów w następstwie błędnej ich wykładni poprzez wydania decyzji obliczającej powódce opłatę w wysokości 1 609 zł,

4/ naruszenia przepisów prawa materialnego to jest § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja poprzez brak zastosowania tego przepisu w następstwie błędnej jego wykładni, co miało wpływ na wynik sprawy, gdyż przy zastosowaniu tego przepisu powódka nie powinna być obciążona po raz wtóry coroczną opłatą z tytułu udzielania koncesji,

5/ naruszenie przepisów art. 59 § 1 pkt 9 w zw. z art. 68 § 1 w zw. z art. 21 § 1 pkt 2. i art.2 § 2 ustawy Ordynacja podatkowa poprzez ich niezastosowanie skutkiem czego mylnego uznania, że nie doszło do przedawnienia opłaty.

Na podstawie podniesionych zarzutów (...) wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania w sprawie.

Powód podniósł, że Elektrociepłownia (...) sp. z o.o. (poprzednik prawny powoda) prowadziła działalność w zakresie wytwarzania ciepła na podstawie koncesji nr (...) z dnia 12 grudnia 2001 r., udzielonej na okres od dnia 15 grudnia 2001 r. do dnia 15 grudnia 2011 r. Na wniosek Elektrociepłowni (...) złożony 24 sierpnia 2010 r. Prezes URE decyzją z dnia 10 maja 2011 r. udzielił powodowi kolejnej koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła na okres od 16 grudnia 2011 r. do 16 grudnia 2026 r. Po uzyskaniu kolejnej koncesji Elektrociepłownia (...) kontynuowała działalność koncesjonowaną w tym samym zakresie. W dniu 16 marca 2011 r. tj. w terminie do 31 marca Elektrociepłownia (...) sp. z o.o. uiszczyła coroczną opłatę z tytułu posiadania koncesji na wykonywanie objętej nią działalności w zakresie przesyłania i dystrybucji ciepła za rok 2011. (dowód wniesienia opłaty na kwotę 1 609 zł w aktach sprawy Prezesa URE)

Powód stwierdził, że wyniku wydania zaskarżonej decyzji faktycznie dochodzi do dwukrotnego ponoszenia corocznej opłaty za jeden i ten sam okres, skoro w każdym przypadku podstawą do naliczenia są przychody z działalności objętej koncesją uzyskane w roku poprzedzającym czyli w roku 2010, a nałożona zaskarżoną decyzją opłata za udzielenie koncesji ma dotyczyć także roku 2011.

Powód argumentował, że z treści art. 34 ust. 1 Pe oraz § 1 ust. 1 i § 4 ust. 1 Rozporządzenia w sprawie opłat, że przedsiębiorstwo energetyczne płaci pierwszą opłatę roczną, gdy po raz pierwszy uzyskuje koncesje w zakresie działalności wymagającej jej uzyskania w decyzji o przyznaniu koncesji, a następnie wnosi kolejne coroczne opłaty wnoszone do budżetu z racji udzielenia koncesji, w terminie do dnia 31 marca każdego danego roku. Po stronie powoda takiej sytuacji nie było, ponieważ w stosunku do powoda koncesja nie była udzielona po raz pierwszy.

W ocenie powoda, w rozpatrywanym przypadku nie doszło do rozpoczęcia prowadzenia działalności wymagającej uzyskania koncesji i związanego z jej uzyskaniem prowadzenia określonej w niej działalności po raz pierwszy. Na

podstawie udzielonej decyzją z dnia 10 maja 2011 r. koncesji powód kontynuował działalność koncesjonowaną i nie można mówić w tym przypadku o wnoszeniu pierwszej corocznej opłaty już w momencie wydania decyzji, a tym samym nie może mieć zastosowania postanowienie § 4 ust 3 Rozporządzenia w sprawie opłat. W przypadku powoda zastosowanie ma zapis § 4 ust. 1 tego rozporządzenia, o obowiązku wnoszenia corocznej opłaty i ta powinność została dopełniona, skoro poprzednik prawny powódki uregulował wymaganą opłatę za rok 2010 i za rok 2011.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o:

- 1) oddalenie odwołania,
- 2) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał w całości stanowisko przedstawione w zaskarżonej decyzji. Zarzuty odwołania ocenił jako niezaskługujące na uwzględnienie. Wskazał, iż w sprawie bezsporne jest, że wnioskiem z dnia 24 sierpnia 2010 r. powód wystąpił o udzielenie mu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przesyłania i dystrybucji ciepła na okres 15 lat. Decyzją z dnia 10 maja 2011 r. Prezes URE udzielił powodowi koncesji w zakresie zgodnym z wnioskiem na okres od 16 grudnia 2011 r. do 16 grudnia 2026 r. Pozwany za bezsporną uznał również okoliczność, że powód nie wniósł na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki pierwszej opłaty w terminie 30 dni od dnia udzielenia mu decyzją z dnia 10 maja 2011 r. koncesji, tj. do dnia 9 czerwca 2011 r. Pozwany przedstawił swoje stanowisko w odniesieniu do zarzutów odwołania. Wskazał, iż przepis art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej nie ma w nin. sprawie zastosowania, ponieważ zobowiązanie podatkowe powoda powstało z mocy prawa z dniem 10 maja 2011 r., w którym wydana została decyzja o udzieleniu powodowi koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 12 grudnia 2001 r., nr (...) Prezes URE udzielił Elektrociepłowni (...) sp. z o.o. (poprzednikowi prawnemu Zakładów (...) S.A. z siedzibą w K.) koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła w okresie od dnia 15 grudnia 2001 r. do dnia 15 grudnia 2011 r. **/k. 9 akt adm./**

Na podstawie wniosku powoda z dnia 24 sierpnia 2010 r. Prezes URE decyzją z 10 maja 2011 r. nr (...) udzielił Elektrociepłowni (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kolejnej koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła w okresie od dnia 16 grudnia 2011 r. do dnia 16 grudnia 2026 r. **/k. 10 akt adm./**

Elektrociepłownia (...) sp. z o.o. opłaciła w dniu 16 marca 2011 r. coroczną opłatę z tytułu posiadania koncesji udzielonej decyzją z dnia 12 grudnia 2001 r., nr (...) na wykonywanie objętej nią działalności w zakresie przesyłania i dystrybucji ciepła za 2011 r. (dowód wniesienia opłaty na kwotę 1 609 zł w aktach postępowania administracyjnego) **/k. 4, k. 11, k. 13 akt adm./**

Przedsiębiorca w roku poprzedzającym udzielenie tej koncesji prowadził działalność gospodarczą w zakresie objętym koncesją oraz uzyskał z tej działalności przychód w wysokości (...) **zł, która została wskazana w potwierdzeniu opłaty za 2011 rok** z tytułu uzyskania koncesji **/k. 4, k. 11, k. 13 akt adm./**

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, jak również dowody przedstawione w postępowaniu sądowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 Pe przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną "opłatą koncesyjną".

Zasady, wysokość i sposób obliczania tej opłaty reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. nr 60 poz. 387, z późn. zm.).

Opłata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej wynika z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód budżetu państwa. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III Ordynacji podatkowej „Zobowiązania podatkowe”. Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa URE zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Pe stosuje się przepisy Ordynacji podatkowej w takim zakresie jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Pe, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. [tak: Muras Zdzisław (red.), Swora Mariusz (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016]

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 Rozporządzenia w sprawie opłat wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do Rozporządzenia. Zgodnie z § 4 ust. 1 Rozporządzenia opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku. Ustawa Prawo energetyczne ustanawia zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a Rozporządzenie określa termin jej płatności.

Należy wskazać, że chociaż opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, to jednak nie odnosi się ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej mu koncesji. Stanowi wprawdzie w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, ale nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji ani nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku, w którym powstał obowiązek jej zapłaty. Dlatego zdaniem Sądu opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku, w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie (np. w wyroku SOKiK sygn. XVII AmE 52/15).

W razie stwierdzenia, że opłata została obliczona w sposób nieprawidłowy, Prezes URE na podstawie § 6 Rozporządzenia w sprawie opłat wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania.

W przypadku niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w § 6 ust. 1 Rozporządzenia, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy - Prezes URE na podstawie § 6 ust. 2 Rozporządzenia w sprawie opłat dokonuje obliczenia opłaty. Po dokonaniu obliczenia przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę, albo Prezes URE zwraca nadpłaconą kwotę. Zgodnie z § 6 ust. 4 Rozporządzenia w sprawie opłat powyższe znajduje zastosowanie również w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wniesie opłaty w terminie określonym w § 4 ust. 1 Rozporządzenia tj. do dnia 31 marca każdego roku. Zgodnie jednak z § 4 ust. 2 oraz 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, jak również przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w

zakresie działalności objętej tą koncesją, wnosi pierwszą opłatę w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji, tj. decyzji o jej udzieleniu.

W ocenie Sądu, w świetle powołanych przepisów należy uznać, że w związku z udzieleniem powodowi decyzją z dnia 10 maja 2011 r. nr (...) koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła na okres od 16 grudnia 2011 r. do 16 grudnia 2026 r. na podstawie jednoznacznie ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej w terminie do dnia 9 czerwca 2011 r. Powód spełnił przesłanki określone w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Z obowiązku tego nie zwalniało powoda uiszczenie w dniu 16 marca 2011 r. opłaty od koncesji udzielonej decyzją z dnia 12 grudnia 2001 r. nr (...) i obowiązującej od 15 grudnia 2001 r. do 15 grudnia 2011 r.

Wbrew twierdzeniom powoda w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ, ponieważ opłaty te uiszczane są z dwóch różnych tytułów. Wobec faktu, iż opłaty te są dwoma różnymi zobowiązaniami powstającymi z mocy różnych przepisów Rozporządzenia w sprawie opłat, nie jest także możliwe zarachowanie uiszczonej przez powoda opłaty proporcjonalnie na poczet opłat od dwóch różnych koncesji. Opłata z tytułu udzielenia nowej koncesji (§4 ust.3 Rozporządzenia) nie podlega bowiem proporcjonalnemu zmniejszeniu w stosunku do okresu w jakim Przedsiębiorca posiada koncesję w pierwszym roku jej obowiązywania. W każdym przypadku przedsiębiorstwo będzie zobowiązane uiszczyć opłatę z tytułu udzielenia nowej koncesji w tej samej wysokości, obliczonej na podstawie przychodu uzyskanego z działalności koncesjonowanej w poprzednim roku kalendarzowym, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji przedsiębiorstwo uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją. Ta sama zasada dotyczy corocznej opłaty koncesyjnej określonej w § 1 pkt 1 Rozporządzenia w sprawie opłat. W sytuacji, gdy w danym roku kalendarzowym koncesja wygasa, a przedsiębiorca nie złożył w ustawowo określonym terminie wniosku o jej przedłużenie, koncesjonariusz również będzie zobowiązany do uiszczenia rocznej opłaty koncesyjnej, bez względu na to, ile miesięcy w tym roku kalendarzowym będzie obowiązywać koncesja.

Powód jako przedsiębiorca, który na podstawie udzielonej mu koncesji prowadzi od 2001 r. działalność koncesjonowaną miał możliwość wystąpienia w trybie art. 39 Pe, tj. przed jej wygaśnięciem o przedłużenie ważności posiadanej koncesji. Warunkiem skorzystania z tego uprawnienia jest złożenie wniosku o przedłużenie ważności udzielonej koncesji nie później niż 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Termin ten ma charakter materialnoprawny, a jego niezachowanie powoduje, że przedsiębiorca traci możliwość skorzystania z przewidzianego w art. 39 Pe uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji. W przypadku niezachowania przez koncesjonariusza terminu przewidzianego dla złożenia wniosku o przedłużenie ważności koncesji i konieczności wystąpienia o wydanie nowej koncesji, sytuacja koncesjonariusza będzie tożsama z sytuacją przedsiębiorcy ubiegającego się o wydanie koncesji po raz pierwszy. W każdym ze wskazanych przypadków wydanie decyzji udzielającej koncesji będzie wymagało od podmiotu zainteresowanego spełnienia przesłanek zawartych w art. 33 Pe, jak również uiszczenia opłaty koncesyjnej.

Skoro powód nie skorzystał z uprawnienia do przedłużenia obowiązywania posiadanej przez niego koncesji przewidzianej przez przepisy Prawa energetycznego, a wystąpił o wydanie nowej decyzji, na podstawie § 4 ust. 2 i 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, ciążył na nim obowiązek uiszczenia opłaty również w zw. z uzyskaniem w dniu 10 maja 2011 r. „nowej” decyzji o udzieleniu koncesji. Podniesiony w odwołaniu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegających na niesłusznym ustaleniu że powód nie uiszczył corocznej opłaty z tytułu koncesji należało wobec tego uznać za bezzasadny. Prezes URE za bezsporne uznał, że powód uiszczył w 2011 r. opłatę z tytułu koncesji udzielonej w roku 2001. Pozwany prawidłowo jednak ustalił, iż powód nie uiszczył w terminie określonym w § 4 pkt 2 Rozporządzenia w sprawie opłat opłaty z tytułu udzielenia koncesji z dnia 10 maja 2011 r. nr (...). **Powód błędnie uznał, że** skoro wniósł w dniu 16 marca 2011 r. coroczną opłatę od koncesji udzielonej decyzją z dnia 12 grudnia 2001 r. nr (...), nie ciąży już na nim obowiązek wniesienia opłaty przewidzianej w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat. Podniesione w odwołaniu zarzuty naruszenia art. 34 ust. 1 Pe i § 4 ust. 3 w zw. z § 6 ust. 4 Rozporządzenia w sprawie opłat oraz błędnego ustalenia stanu faktycznego były więc bezzasadne. Odnośnie zarzutu naruszenia przepisów Ordynacji podatkowej wskazać należało, iż jak trafnie w odpowiedzi na odwołanie zauważył Prezes URE,

przedawnienie, o którym mowa w art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej obejmuje sytuację, gdy wskutek upływu czasu zobowiązanie podatkowe w ogóle nie powstaje. Zgodnie z art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej zobowiązanie podatkowe, o którym mowa w art. 21 § 1 pkt 2, nie powstaje, jeżeli decyzja ustalająca to zobowiązanie została doręczona po upływie 3 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy. Przedawnienie to związane jest więc z prawem do wydania oraz doręczenia decyzji i jest możliwe jedynie w odniesieniu do zobowiązań, które nie powstają z mocy prawa. Zobowiązanie określone w § 4 pkt 3 Rozporządzenia w sprawie opłat powstaje na mocy samego prawa w wyniku spełnienia przez podmiot zobowiązany określonych w tym przepisie przesłanek, wobec tego przepisy Ordynacji podatkowej dotyczące przedawnienia zobowiązań podatkowych nie mają do niego zastosowania. W zw. z tym również podniesiony w odwołaniu zarzut upływu terminu przedawnienia ciężącego na powódzie zobowiązania nie zasługiwał na uwzględnienie.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż brak jest podstawy prawnej do uchylenia zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 r.

SSO Witold Rękosiewicz.